

Pauline Maiová

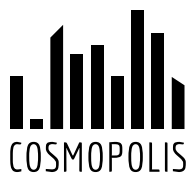

Šťastie

má farbu

levandule

Pauline Maiová

Pauline Maiová
*Šťastie má farbu
levandule*

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 169. publikáciu

Z nemeckého originálu *Das Glück ist lavendelblau*, vydaného vydavateľstvom
Blanvalet Verlag, division of Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH
v Mníchove v roku 2020,

preložila do slovenčiny Lucia Harčárová a Anna Chelemendiková.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Natália Kulková

Vydanie 1., 2023
Počet strán 336
Tlač Tisk Centrum s.r.o.

Das Glück ist lavendelblau by Pauline Mai
© 2020 by Blanvalet Verlag
a division of Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH, München, Germany.
Copyright © Pauline Mai, 2020

Cover illustration © Žaneta Aradská
Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2023
Translation © Lucia Harčárová, Anna Chelemendiková, 2023

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-501-9 (ePub)
ISBN 978-80-8090-500-2 (pdf)
ISBN 978-80-8090-449-4 (print)

Prológ

Ten starý kamenný dom všetci volali *Malá čarodejnica*, *La Petite Sorcière*. Pritom ako čarodejnica chalúpka vôbec nevyzeral. Bol natretý nabielo, podopretý trámami z tmavého dreva a od Puimissonu, najbližšieho mestečka s kníhkupectvom, obchodom s potravinami a niekoľkými kaviarňami, bol vzdialený len asi desať minút autom. A predsa pôsobil ako odrezaný od sveta, uprostred fialového levanduľového mora, ktoré sa kolísalo vo vetre a neustále ticho ševelilo. Na fasáde vedľa vchodových dverí visela ligotavá mosadzná tabuľka. Na nej bolo pod rokmi nahromadenými škrabancami už len nezreteľne vidieť vyryté meno starého domu a obrys čarodejnice, ktorá akoby sa vznášala pred veľkým stromom. Ako sa tu vyrytý nápis objavil a podľa čoho dom dostal meno, to už dnes nik netuší, na to boli dom aj tabuľka už pristaré, a tí, ktorí by o tom ešte mohli niečo porozprávať, už dávno nie sú medzi živými.

V ružových kríkoch v záhrade, žiariacich v zlatom svetle zapadajúceho slnka, sa mihol kocúr s huňatou bielou srstou. Všade pod stropmi boli povešané zväzky usušenej levandule, ktorých omamná aróma sa miešala s intenzívnou vôňou dreva a prestupovala celým domom. Nahor k spáľňam viedlo tmavé schodisko a odtiaľ sa po úzkych strmých schodoch šlo ďalej na povalu.

Tu stála a hľadela z otvoreného okna. Jej vráskavá ruka spočívala na parapete. Vedľa ležal pestro vyšívaný vankúš, ktorý priam vyzýval, aby ste si prisunuli hokerlík, vyliezli na širokú podokenicu, uvelebili sa na nej a nechali sa unášať pohľadom po širokých levanduľových poliach a vlnitých kopcoch, zatiaľ čo vaše myšlienky blúdia v hĺbinách minulosti. Stará pani sa znova nechávala zlákať zvodmi dávno minulých rokov a strácala sa v spomienkach.

Cez okno prenikol dovnútra ľahký vánok. Pohrával sa s dlhými bielymi vlasmi starej dámy a štekľil ju nimi po lícach. Okolo členkov sa jej vlnil spodný lem svetlých bavlnených šiat. Jej pohľad, neprítomný a zároveň odhodlaný, sa pevne upieral na nejaký bod v diaľke. Kdesi vonku zaštekal pes, k starej žene ten zvuk však nedoľahol. Zohla sa a prisunula si schodíky. Opatrne vystúpila na prvý stupienok, potom na druhý a bokom sa posadila na podokenicu, ľavou nohou ešte spočívajúc na schodíku. S istou námahou sa prisunula bližšie k otvorenému oknu a pozrela sa dole. Vstupný dvor pokrýval štrk pieskovej farby, cez ktorý prerastali stebľá trávy. Priestranstvo, ktoré sa na jednej strane otváralo k neasfaltovanej ceste vinúcej sa ako had k okolitým dedinám, lemovali sýtozelené stromy a trsy slamovožltej pichľavej trávy. Kde-tu vykukovali kvety levandúľ.

Ozvalo sa vrznutie, akoby sa o slovo hlásili zubom času poohýbané drevené trámy. Stará pani sa neobzrela, každučký zvuk domu, v ktorom prežila desiatky rokov, jej bol dôverne známy. Do izby vnikol cez okno náhly závan vetra. Niečo zašuchotalo. Načiahla sa, aby to zachytila, ale siahla do prázdna, zatackala sa a stratila rovnováhu.

Stará pani padala. Biele šaty sa naduli ako balón, dlhé popolavobiele vlasy jej divoko poletovali okolo tváre.

Potom už bolo počuť len rovnomerný šum levanduľových polí a niekde v diaľke zabrechal pes.

1

S pod postele som vytiahla kufor a začala doň bez rozmyslu hádzať oblečenie, nedbajúc na to, či sa to či ono k sebe hodí: spodnú bielizeň, nohavice, tričká, zopár sukní, šaty, sandále. Pobehovala som po byte ako fúria, zhŕňala kozmetiku, prihodila aj svoj poznámkový blok a knihy, a všetko to napchala do veľkej kabely. Hekticky som zatiahla zips na kufri, no potom som sa zarazila. A čo teraz? Pozrela som na pripravenú batožinu a odrazu ma prepadli pochybnosti. Všetko, čo som ešte pred chvíľkou videla úplne jasne, sa náhle rozostriilo a zahalilo do hmly.

S povzdychom som sa zvalila na pohovku a natiahla sa za mobilom. Prebehla som správy, od Oskara nič. Od zlosti som plesla dlaňou po gauči aj s telefónom v nej a do očí sa mi znovu nahrnuli slzy. Ako hlboko človek klesol, keď si sám pripadá už len ako otravná ufrňukaná kôpka nešťastia? Poriadne hlboko. Vždy, keď sa mi v posledných dňoch zdalo, že som už konečne za vodou, sa všetky tie pocity opäť vynorili. Mobil som zastrčila pod epedu, chrbtom ruky si zotrela z líc rozmazanú maskaru a súchala som ich dovtedy, kým z nich úplne nezmlzla čierna kaša. Zhlboka som sa nadýchla. V ktorom bode sa vzťah medzi mnou a Oskarom zmenil, kedy sme sa od seba tak veľmi vzdialili bez toho, aby sme si to dokázali priznať? A ako sme to i napriek tomu mohli spolu vydržať tak dlho, až do tejto poslednej rany?

Zahnala som tie myšlienky skôr, než by sa ma opäť zmocnil hnev uplynulých dní a zmenil ma na uplakanú trosku. Potrebovala som plán, dobre vystavaný plán, ktorého by som sa teraz mohla pridržať, na ktorý by som sa mohla upnúť a držať sa ho zubami-nechťami. Schmatla by som kufor a vyrazila na cestu, jednoducho by som zdrhla. A všetkým by som dala vedieť, až keď by som bola za Berlínom. Až keď by som bola dostatočne ďaleko od Oskara a gumové lano, ktoré nás tak dlho spájalo, by sa konečne pretrhlo.

Nadvihla som sa, odhodlaná vyhrabať sa z hlbín pohovky, keď pod vankúšmi ticho a nesmelozvonný telefón a spôsobil mi chvíľkový šok, ktorý vzápätí vystriedalo zúrivé hľadanie medzi epedami, až kým som ho konečne nedržala v ruke. Z displeja na mňa svietilo meno Clémence. Potlačila som rozčarovanie, odkašľala si a prijala hovor chrapľavým: „Haló?“

„Pepe, krpec, to je dobre, že si mi hneď zdvihla. Nie si v práci?“

Hlas mojej o štyri roky staršej sestry znel vlúdne, ale dnes mi pripadal trochu podlomený, úplne iný než zvyčajne. Istotne predtým plakala. Pritom bola jednoznačne tá energickejšia z nás dvoch, malý guľový blesk s výškou meter šesťdesiatpäť aj s podpätkami a so zvučným hlasom, ktorý obvykle prehlušil všetko ostatné. Plač naozaj nepatril do jej repertoáru, takže som hneď zbystrila pozornosť. Prv než som jej odpovedala, znovu som si odkašľala.

„Čau, Clem. Som práve doma, pár vecí sa zmenilo, musím ti o tom porozprávať.“

„Počúvaj, krpec, budeš mi o tom musieť porozprávať inokedy. Stalo sa niečo hrozné. Mamie mala nehodu. Leží tu v nemocnici a...“ na chvíľku sa odmlčala a mne sa zdalo, že v pozadí počujem frmol, rýchle kroky, útržky slov, „... nevyzerá to dobre.“

„Čo sa stalo?“ zhĺkla som a potom mi zovrelo hrdlo, ako keby mi v ňom uviazlo niečo pichľavé, čo ma ostro bodalo a nedalo mi dýchať. Hoci som mala dvadsaťdeväť, odrazu som sa cítila vyľakaná a úplne bezmocná ako malé dievčatko.

„Nevieme presne. Je to čudné, zrejme vypadla z podkrovného okna. Našťastie skončila na živom plote z orgovánu, a to zmiernilo jej pád.“

„Z podkrovného okna? Mamie vypadla z podkrovného okna? Robíš si zo mňa žarty? Odtiaľ sa predsa nedá vypadnúť!“ Dolná hrana jediného okna v priestrannej podkrovnej izbe sa nachádzala dobrý meter nad zemou a mala široký drevený parapet. Ako dieťa som sa po nociach rada zakrádala do podkrovia, pohodlne sa uvelebila na mäkkých vankúšoch a s baterkou som si potajomky čítala, až kým sa mi oči nezavreli od únavy. Na to, aby človek vypadol z toho okna, by musel vyliezť na široký parapet, doliezť až k okraju okna a trochu sa odraziť – nič z toho by mamie nikdy neurobila. Ani som si nebola istá, či by to so svojím rokmi oslabeným svalstvom vôbec ešte *dokázala*. „Viem,“ skočila mi do reči Clem. „Veď som ti hovorila, že je to zvláštne.“

Viac nevieme, lebo sa s ňou ešte nedá hovoriť. Fakt je, že vypadla z okna a je na tom veľmi zle. Mala by si čo najskôr vyraziť na cestu. Ocko je na konferencii v Taiwane. Pokúsi sa pricestovať, ale bude to možné až o pár dní.

„Čo presne sa jej stalo?“ spýtala som sa ustráchané.

„Presný rozsah poranení ešte nevedia. Očividne si zlomila niekoľko kostí. Teraz jej robia magnetickú rezonanciu, aby zistili, či neutrpela aj poranenie lebky.“

Preglga som. V ušiach mi zvučali tie posledné slová, „poranenie lebky“.

„Hneď štartujem. Aj tak som mala v pláne navštíviť ju, kufor mám už zbalený.“ Počas telefonátu som vstala, vzala do ruky peňaženku a strčila si ju do kabelky. „Daj mi, prosím, hneď vedieť, ak by sa jej stav zmenil alebo by ste sa dozvedeli viac.“

„Jasnačka. A ty mi zavolaj, hneď ako dorazíš do *Petite Sorcière*. Prídem tam po teba. Jazdi opatrne, jedna z mojich najbližších v nemocnici je až-až!“

La Petite Sorcière, tak sa volal vidiecky dom mojej starej mamy uprostred voňavých levanduľových polí, v ktorom sme s Clem trávili všetky letné prázdniny. Vždy, keď som niekde zacítila túto vôňu, či už v kaviarni, kde boli na stolíkoch naaranžované levanduľové kyticčky, alebo na železničnej stanici, keď sa okolo mňa predierala staršia pani a vôňa jej parfumu sa za ňou ešte chvíľu vznášala vo vzduchu, som sa v myšlienkach okamžite preniesla do Provensalska. Pred očami sa mi objavil obraz, ako sa so sestrou a s deťmi prázdninových hostí hráme s loptou alebo beháme v sprievode psov zo susedných gazdovstiev po zdanlivo nekonečných poľných cestách, zatiaľ čo mi vysoká tráva šľahá po nohách... A, samozrejme, mala som pred očami, ako maškrťím všetko to chutné pečivo, ktoré mamie dokázala vyčarovať.

Pokiaľ si pamätám, celé týždne som nejedla nič iné, len nadýchané krémové truhličky *éclair*s z odpaľovaného cesta, *tartes* alebo madlenky. Sestra sa tam po maturite presťahovala. Nelákala ju len krásna krajina a to, že chcela byť babke nablízku, ale predovšetkým vrúcne city; vydala sa za svoju lásku z mladosti, Gasparda, a odvtedy s ním žila v domčeku necelých desať minút jazdy autom od mamie.

Schmatla som kufor a kabelku. Môj žltý Volkswagen Chrobák na mňa čakal pred berlínskym činžiakom. Keď som nakladala tašky, došlo mi, že som si hore, zabudla kľúče od *Petite Sorcière*, kreditku a doklady od auta. Chtiac-nechtiac som teda znovu musela vyšliapať po schodoch do svojho malého dvojizbového bytu na najvyššom poschodí.

Cestou som stretla Jonasa s jeho dvaapoločnou dcérou Feliciou na rukách. Usmial sa a zastal, asi aby prehodil so mnou pár slov. Ja som však len ospravedlňujúco mávla rukou, príliš zaujatá vlastnými myšlienkami a pocitmi, no neodolala som a zľahka štipla Feli do bacuľatej detskej rúčky.

„Penelope, počkaj!“ zvolal za mnou Jonas, zatiaľ čo som sa ponáhľala hore schodmi. Obzrela som sa a ešte zahliadla, ako si rukou prešiel cez blond kučery. Bolo to zvláštne...

Hoci sme sa v posledných rokoch vídali len zriedka, dokonale som poznala každé gesto svojho niekdajšieho najlepšieho priateľa. Vedela som, že keď si takto prehrabne vlasy, je nervózny. Musel ho prepadnúť rovnaký sklúčujúci pocit ako mňa, ten pocit medzi dvoma ľuďmi, ktorí sa odcudzili, hoci istý čas si boli veľmi blízki. Jednoducho som to nedokázala len tak zahodiť za hlavu, keď som ho stretávala. Neposedná kučera mu ako vždy zasa spadla do očí.

„Doobeda som pred domom stretol Oskara. Dal mi pre teba toto...“ Zdlhávo si prehladával vrecká, no dcérku pritom nezložil na zem. Tá sa zabávala tým, že ockovi zakrývala oči. Poslepiacky šmátral vo vrecku na nohaviciach, s víťazoslávnym „voilà“ z neho vytiahol drobný kovový predmet a natiahol ruku, aby mi ho podal. Kľúč. Môj kľúč. Ten, ktorý som dala Oskarovi, keď raz vo svojom byte nechal prespať kamarátov a zatiaľ býval u mňa. Kľúč mi potom nevrátil a už sme sa o tom viac nebavili. Vtedy nám to pripadalo správne a prirodzené, že mohol prichádzať a odchádzať, kedy sa mu zachcelo. Zízala som na kľúč v Jonasovej ruke a ani som sa nepohla.

„Si v pohode? Myslel som si, že ste to spolu prebrali... Aspoň tak to vyznelo, keď mi ho Oskar dával,“ povedal Jonas neisto.

Prešla som pohľadom z jeho ruky do jeho očí, ktorými sa na mňa znepokojene pozeral. Neprítomne som prikývla, natiahla ruku a zišla po schodoch k nim. Feli ma napodobnila a s úsmevom natiahla ku mne rúčku. Tentoraz som však do nej neštuchla, ale vzala som si kľúč a vopchala ho do vrecka na džínsoch.

„Áno,“ odpovedala som a vzbopila som sa. „Všetko sme si vyjasnili.“ Vyhla som sa Jonasovmu pohľadu a zahľadela sa na prázdne schodisko. Teraz som nebola schopná vysvetľovať, že vlastne už nebolo čo vyjašňovať, že Oskarov počin zmaril všetko, čo by sme si mohli povedať. V tej chvíli som musela riešiť omnoho dôležitejšie veci. „Som na odchode do Puimisson,“ vypadlo zo mňa. „Stará mama je v nemocnici. Spadla, vieš.“

„Och, to ma mrzí,“ poznamenal Jonas zúčastnene.

„Ma mezi,“ zabľabotala vzápätí Feli a drobnú dlaň si položila na ústa, čo istotne odkukala od starých dám, ktoré v ktoromkoľvek dennom čase klebetili v pekárni za rohom. Napriek svojim starostiam som sa musela usmiať a pohladila som ju po blondávyh vlasoch. Ona sa zasa na revanš pokúsila chytiť ma za čierne kučery, ale našťastie neboli dosť dlhé, aby na ne dosiahla. Takže sa predsa len oplatilo, že som si pred dvoma týždňami dala vlasy skrátit' po plecيا.

„Ďakujem, ďakujem vám obom,“ vykoktala som zo seba a nohou nahmatala ďalší schod. „Už musím íst.“

„Jasné, utekaj. A starej mame prajem skoré uzdravenie.“

„Ďakujem,“ zopakovala som, otočila sa a vykročila hore schodmi.

„Ešte nič, Pepe,“ začula som jeho hlas a znovu som sa na neho pozrela. „Môžeš mi zavolať hocikedy, keď ti bude nanič, vieš to, však? Sme predsa kamoši.“

Venovala som mu vďačný úsmev. Ako tam tak stál s dcérou v náručí, dobráckym pohľadom a príslubom, že tu bude pre mňa, zrazu mi pripomenul všetky tie večery, ktoré sme kedysi trávili spolu ako kamaráti, a prepadla ma túžba vrátiť tieto dôverné chvíle.

„Jasné, že hej,“ slúbila som mu a ponáhľala sa ďalej. Niekoľkými krokmi som bola pri dverách svojho bytu, pozbierala veci a krátko nato som už sedela v aute s nohou na plyne.

* * *

Slnko už zašlo, keď som vo svojom Chrobákovi míňala Schwarzwald, nechávajúc za sebou Freiburg ako posledné veľké nemecké mesto a okľukou cez švajčiarsky vidiek som dorazila k francúzskym hraniciam. Keď som si uvedomila, že mi už klipkajú viečka, prenajala som si izbu v skromnom diaľničnom moteli. Medzitým mi Clem poslala niekoľko správ, v ktorých zmapovala priebeh dňa: Mamie mala okrem viacerých zlomenín aj otras mozgu a bola ešte trochu apatická, závažnejšie poranenie hlavy však zrejme neutrpela. To síce znelo celkom dobre, no moje obavy o starú mamu to úplne neupokojilo.

Čo to znamená, že je apatická? Je to vari normálna reakcia na taký pád? Niekde medzi vypisovaním si s Clem a googlením možných následkov ťažkého pádu na zdravie som upadla do nepokojného spánku.

Na druhý deň ráno som sa vydala na druhú etapu cesty. Milovala som jazdu po Francúzsku, meniacu sa krajinu a striedanie nárečí na odpočívadlách, a mala som rada svoje auto, ktoré som v oseemnástich zdedila po mame.

Matka bývala typická Berlínčanka, akých sa dnes už veľa nevidí, zatiaľ čo môj otec sa narodil a vyrastal v Provensalsku. Počas študentských rokov raz zavítal ako turista do Berlína, a hoci chcel pôvodne stráviť v meste iba týždeň, zostal tam nakoniec už navždy, lebo sa zaľúbil do Flory, mojej mamy. Dnes pracuje ako profesor v odbore literárnej vedy na Mníchovskej univerzite a vždy pendloval medzi oboma mestami, kým mama... Pri tej myšlienke som pevnejšie zovrela volant. V tomto aute sme vyrážali na cesty takmer dvadsať rokov, ešte keď sme boli štyria, a spájalo sa s ním nespočetné množstvo spomienok zo všetkých tých ciest a výletov, ktoré sme podnikli.

Pridala som hlasitosť na rádiu a započúvala sa do správ, ale už po niekoľkých minútach sa mi opäť vynorili myšlienky na mamie. Neporaziteľnú Mathilde, húževnatú a zároveň jemnocitnú, ktorú životom poháňala akoby nikdy neochabujúca sila. Nepoľavila ani po smrti starého otca. Držala sa nad vodou, naďalej prevádzkovala *La Petite Sorcière*, penzión, ktorý založili spolu pred niekoľkými rokmi v opustenom dome uprostred levandulových polí. Pomáhali jej pritom susedia a obyvatelia okolitých dedín.

Aj my sme odvtedy museli z času na čas priložiť ruku k dielu. Prázdniny sme už netrávili len na poli a pri zvieratách ako predtým, ale aj ustielaním postelí a ja najmä v kuchyni, kde som mamie, ako sme ju láskyplne volali, ponad plece pozorovala pri varení a pečení. Tu vzbĺkla moja vášeň pre miesenie cesta, miešanie krému

a zdobenie tort. Celé hodiny som sa od nej učila pripravovať dokonalé odpaľované cesto, správne vytvarovať croissant a ako s pravou vanilkou vyčariť jedinečnú chuť krému do éclairs.

„Už je z teba ozajstná cukrárka,“ chválila ma stará mama vždy, keď sme sa rozplývali nad čerstvo upečenými lahôdkami predtým, než sme ich ponúkli hostom. A mne sa rozžiarila tvár, už beztak rozhorúčená od tepla v kuchyni. Mamie ma hrdo objala a zatočila sa so mnou dookola, až sa z našich záster vzniesol obláčik z múky...

Pri spomienke na tie časy mi zovrelo srdce. Pomyslela som na mamie a pokúšala sa predstaviť si, ako leží v nemocničnej posteli so zavretými očami. Tento obraz sa však tak líšil od predstavy mojej smejúcej sa starej mamy, že zostal zastretý.

Uháňala som po francúzskej diaľnici vo svojom krikľavožltom aute. Kolkokrát som už prešla túto trasu... Poznala som každucké odpočívadlo, názov každej obce a vedela som, v ktorých miestach naladená rozhlasová stanica prestane hrať. Len čo v rádiu začalo trochu šumieť, hneď som preladila a započúvala sa tu do jemného zvuku klavíra, tam do diskusie o kultúre, politike či poslednom futbalovom zápase alebo som si iba tak pohmkávala do rytmu popových hitov. Lenže väčšina tých piesní ma v mysli vracala k Oskarovi. Pri prestávkach na odpočívadlách som si stále kontrolovala správy, pozerala neprijaté hovory, ale neozval sa. Nemohol mi poslať aspoň pár slov, niečo ako: *Mrzí ma, že to celé takto dopadlo* alebo: *Dúfam, že sa máš dobre?* Jednoducho čokoľvek, čo by naznačovalo aspoň štipku súcitu? Očividne si myslel, že vrátením kľúčov je to vybavené a ja si domyslím, ako vidí veci on. Pravdaže, posolstvo som naozaj pochopila, bolo mi to jasné už vtedy, keď sa mi po telefóne priznal k nevere s nejakou Isou.

Už ma nechcel, už viac nemal záujem o náš vzťah. Chcel tú druhú. Je to však dosť na ukončenie trojročného vzťahu? Jeden telefonát, zo pár fráz, vrátiť kľúč a hotovo, je po všetkom? Nemalo by to byť tak, že ľudia si spolu sadnú, o všetkom sa porozprávajú a rozoberú, čo sa

pokazilo? Na to však treba dvoch a v našom prípade bola tá potreba len jednostranná. Cítila som, ako sa mi do očí opäť tísnu slzy hnevu, ale odhodlane som ich zahнала a sústredila sa na cestu. Vtom som si uvedomila, že už som od *Petite Sorcière* iba kúsok. Bola som taká pohrúžená do seba, že som si to ani nevšimla.

Rozľahlú zvlnenú krajinu pokrývala žiarivá fialová farba levandulových polí, vlahý vetrík kolísal kvety vo vlnách sem a tam. Bolo to jedno veľikánske voňavé fialové more. Len v diaľke bolo vidieť skalnaté okraje Verdonského kaňonu. Keď môj Chrobák zdolal ďalší kopec a vyšiel na vrchol, otvoril sa predo mnou výhľad na osamelo stojacu vidiecku usadlosť obklopenú lánmi levandúl – bola to *Petite Sorcière*. Mala som pocit, že mi ten pohľad priniesol vyslobodenie, sňal zo mňa všetku ťažobu, ktorá sa mi počas jazdy nahromadila v mysli. Zdalo sa mi, že stačí len dôjsť do domu a budem opäť voľná, pocítim ľahkosť, odhodím všetku tú príťaž a znovu sa voľne nadýchnem. Poriadne som šliapla na plyn a autíčko ešte raz vydalo zo seba všetko, aby ma rýchlo doviezlo do môjho útočiska. Motor hlasno zavrčal, auto akoby si trochu poskočilo od radosti a zbehlo dole kopcom. Naľavo a napravo odo mňa sa levandulové kvety menili na fialové blesky, ktoré ma povzbudzovali na posledných kilometroch pred cieľom.

Blížila som sa k domu, už som videla jeho drevené trámy, biele steny a strechu vyčnievajúcu nad tým ako hnedý trojuholník aj prvé tyrkysové okenice a tri schody vedúce k vstupným dverám. V zákrute tesne pred pozemkom som spomalila, prešla po nej súmerným oblúkom a po piesčitej ceste som dorazila na miesto, kde som v detstve trávila každé jedno leto. Všetko som tu tak dôverne poznala, a predsa som si zároveň dobre uvedomovala, koľko času odvtedy uplynulo a že už dávno nie som to malé dievčatko, ktoré sa tu na poliach hrávalo na schovávačku a v noci sa desilo vŕzgania starých drevených trémov.

Kúsok pred domom som odbočila na pieskom vysypanú plochu, ktorá sa využívala ako parkovisko. Žiadne iné auto tu nestálo, hoci

Clem mi povedala, že včera prišli dvaja hostia z Veľkej Británie, ktorých ubytovala a vysvetlila im, čo a ako. Podľa všetkého sa do tejto oblasti vybrali na poznávací výlet. Zahľadela som sa na dvere a ako keby som čakala, že tam uvidím starú mamu stáť s rukami v bok a volať: „Pepe, rýchlo, pod' dnu, už tu na teba čaká čerstvá limonáda!« A vzápätí, už tichšie: „A mandľové sušienky.“ Nikto tam však nečakal. Ani nie päť sekúnd po tom, čo som vystúpila z auta, som začula hlasné mňaučanie a oproti mi pricipital Falko, huňatý snehobiely kocúr, ktorému sme so sestrou smeli vybrať meno, hoci stará mama na to nezvyčajné meno dodnes šomre a volá ho jednoducho „Fúzik“. Zdvihla som ho do náručia, aby som sa s ním zvitála, a poriadne som si ho potuľkala, za čo sa mi odmenil melodickým pradením.

„Aspoňže ty si stále tu, ty môj drahúšik,“ zašepkala som mu do hebkého kožuška. „A či vieš, kde je práve teraz naša mami?“

S Falkom v náručí som sa priblížila k domu, ale obišla som ho sprava, zlákaná červeno-žltými plodmi na veľkej broskyni na rohu. Museli to byť prvé tohtoročné broskyne, len niekoľko odrôd broskýň máva dozreté plody už v júni, tak ako táto. Babkina záhrada, ktorú založila vedľa domu, sa už ukazovala v plnej kráse. Odvšadiaľ na mňa žiarili sýte farby – od zelených listov šalátu, červených paradajok, žltých citrónov v korunách stromov až po hojnosť byliniek v najrôznejších odtieňoch zelenej, ktoré lemovali záhony.

Pohľadila som Falka a zašepkala: „Tak, o toto sa budeme teraz musieť zatiaľ postarať my dvaja, všakže?“ Dvanásťročný kocúr však už neprejavoval ani najmenšiu snahu, aby akokoľvek priložil ruku alebo, lepšie povedané, labku k dielu. Hemžil sa mi v náručí, až kým som ho nezložila naspäť na zem, a pyšne odkráčal cez záhony do živého plota, ktorý sa vinul popri dome. Do tohto živého plota musela spadnúť. Pohľad mi zablúdil k podkrovnému oknu. Prebehol mi mráz po chrbte. Rýchlo som sa vrátila k autu, vytiahla kufor a kabelku a konečne som vyšla tri schody vedúce k vchodovým dverám. Pohľadom som preletela po mosadznej tabuľke na stene vedľa dverí,

po sotva viditeľnej postave čarodejnice a nápise s menom domu. Keď kedysi moji starí rodičia dom kúpili, nemuseli si dlho lámať hlavu nad tým, ako penzión pomenujú. Dom už predsa meno mal a mal ho azda už v čase, keď drevené podlahy ešte toľko nevzrgali a steny boli čerstvo omietnuté, tabuľka sa ešte leskla a nápisy boli dobre čitateľné.

Keď som prekročila prah a zložila batožinu, obklopila ma vôňa starého dreva. Prstami som letmo prešla po tmavom hrubo opracovanom drevenom zábradlí lemujúcim schodisko, ktoré viedlo na horné poschodie, kde sa nachádzali štyri hostovské izby babkinej malej ríše. Drevené doskové podlahy v celom dome pokrývali svetlé tkané koberce. Nábytok v izbách v priebehu rokov vyrobil môj starý otec spolu s kamarátom stolárom a stará mama na blších trhoch pozháňala svietniky, knihy, staré budíky, rámy na obrazy a glóbusy, ktoré láskyplne rozmiestnila po izbách. Na komode v chodbe stál čierny bakelitový telefón s otočným číselníkom a so šnúrou, ktorý ma prenášal do dávnych čias vždy, keď som ho použila. Pohľad mi zastal na schodoch. Tašku aj kufor som nechala na chodbe a odhodlane som sa vydala hore schodmi. Prvé poschodie som obišla bez povšimnutia a namiesto toho som zabočila k úzkemu schodisku vedúcemu do podkrovia. Nedalo mi to, jednoducho som sa musela na vlastné oči presvedčiť, či tam nenájdem niečo, čo by vysvetľovalo babkino nešťastie. Vyšla som nahor po tmavých schodoch, a keď som otvorila dvere, na chvíľku ma úplne oslepilo slnečné svetlo, takže som skoro nič nevidela. Oči si len pomaly privykali na ostré svetlo. Zastala som na podeste a rozhliadla sa. Cez otvorené okno dopadali dovnútra slnečné lúče a v ich žiare tancovali čiastočky prachu. Na policiach vľavo i vpravo a po celej miestnosti boli rozložené škatule, debny, vrecia a všelijaké haraburdy. Priamo predou mnou sa nachádzal parapet, z ktorého stará mama spadla. Prekliesnila som si cestu cez debničky a prešla dľaňou po mäkkom dreve parapetnej dosky vyhriatej od slnka.

Ako len mohla mamie odtiaľto vypadnúť? A čo ju sem nahor vôbec priviedlo? Zrakom som preletela po celej dĺžke parapetu, ale okrem vankúšov a prikrývok som na prvý pohľad nič neobjavila. Posadila som sa na ne bokom a pozrela dole na živý plot, kam mamie spadla. Pri pomyslení na bolesť, ktorú musela po dopade cítiť a ešte stále cíti, sa mi nahrnuli slzy do očí. Zatočila sa mi hlava. Zatvorila som okno, naklonila sa dozadu a chrbtom sa oprela o stenu. Zhlboka som sa nadýchla.

Musela som poslať Clem správu, že som už tu. Pomaly som sklízla z parapetu, vyšla z podkrovia a zišla na prízemie. Vytiahla som z kabelky telefón a zamierila do salóna, ktorý sa nachádzal vedľa kuchyne. Za bežných okolností by ma uchvátili teplé farby behúňov a kobercov i útulný jedálenský kút, kde sa počas daždivých dní a v chladnejších mesiacoch podávali raňajky. Lenže dnes mi tu všetko pripomínalo starú mamu a posilňovalo starosti o ňu. Prešla som miestnosťou, pohľadila pritom tmavohnedý klavír, na ktorom žiadna z nás nevedela hrať, zato mnohí hostia áno, a zvalila som sa do jedného z kresiel pred kozubom. Zdalo sa mi, akoby sa nábytok naladil na môj smútok, akoby mal rovnaké starosti a aj jemu chýbala babkina čínorodá prítomnosť.

Zhlboka som si povzdychla. Ruky aj nohy mi oťaželi. Ako som tu sedela a tak intenzívne cítila prítomnosť starej mamy, došlo mi, čo by tá udalosť pre nás mohla znamenať. Že už s mamie možno nikdy nebudem môcť hovoriť. Už nikdy jej nebudem môcť zavolať a poprosiť ju o radu, keď budem na dne. Už nikdy nezačujem jej smiech.

Všetko to na mňa zrazu doľahlo... obavy, hnev, smútok, vyčerpanie z dlhej cesty. Do očí sa mi nahrnuli slzy, a tentoraz som sa im nebránila.